

den bestaaende Ulykkesforsikringslov udbetalt til efterladte efter Arbejdere, der ere omkomne ved Ulykkestilfælde, et Beløb af 94,024 Kr., til tilskadekomne er der i 602 Tilfælde udbetalt som Erstatning for blivende Nedsættelse i Arbejdsevnen et Beløb af over $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., nemlig 555,208 Kr., og endelig er der til tilskadekomne ved Ulykkestilfælde udbetalt i Dagpenge et Beløb, der maa anslaaes til omtrent 70,000 Kr. Disse Tal vise tydelig nok, at Loven om Ulykkesforsikring for Arbejdere i industrielle Virksomheder har været til stor Velsignelse for dem, som ere faldne ind under Loven.

Jeg er enig i den Betragtning, som den højtærede Minister gjorde gældende, da han forelagde Lovforslaget, at der, efter at Loven har virket i kun 4 Aar, ikke er nogen Anledning til allerede nu at tage hele Loven op til Revision. Det, der foreslaas her, er jo kun at ændre nogle Bestemmelser i Loven, og Forslaget angaar egentlig kun 3 Punkter, nemlig Dagpengenes Ordning, Fastsættelse af en endelig Frist for Sagernes Fremkomst og Behandling og endelig Ordningen af Lægeattesterne. Jeg antager ikke, der vil være stor Anledning her ved 1ste Behandling til at komme ind paa en egentlig Detailbehandling. Det er ikke Lovens Princip, som der her i mindste Maade røres ved, og i hvert Fald skal jeg afholde mig fra at komme ind paa Enkeltheder. Jeg skal kun i al Almindelighed anbefale Forslaget, som det foreligger, om jeg end finder, det vil være rigtigt, at Sagen bliver gjort til Genstand for Behandling i et Udvalg, om ikke af andre Grunde, saa af den, at der blandt Arbejdernes Forsikringsraads Medlemmer, som have udarbejdet Forslaget — hvad der ses af Anmærkningerne — ikke har været fuldstændig Enighed om enkelte af de foreslaaede Bestemmelser. Dette gælder f. Eks. med Hensyn til Betalingen af Lægeattester, idet nogle af Raadets Medlemmer have ment, at denne Betaling skulde paahvile Forsikringsselskaberne, medens andre have fundet, at den skulde udredes af det offentlige.

Jeg skal med Hensyn til selve Ulykkesforsikringsagen gøre nogle faa Bemærkninger. Som bekendt har denne Sag i adskillige Aar beskæftiget Rigsdagen. I Begyndelsen af Halvfemserne havde man hele Ulykkesforsikringspørgsmaalet fremme til Behandling her i Folketinget, men hvad Grunden end var, Sagen strandede. Maaske Grunden var, at man den Gang spændte for vidt, idet man da havde hele det omfat-

tende Spørgsmaal oppe til Behandling. Man kørte fast og Sagen laa saa stille indtil i Midten af 90erne. I 1896, saa vidt jeg husker, blev Sagen taget frem paa ny af Venstrereformpartiet, idet Partiets Formand, Folketingsmanden for Ringkjøbing Amts 1ste Valgkreds, den nuværende Kultusminister (J. C. Christensen), paa Partiets Vegne indbragte Forslaget til Behandling her i Folketinget. Det var imidlertid ikke hele det store omfattende Ulykkesforsikringspørgsmaal, som fra Fler-tallets Side her i Salen blev gjort til Genstand for Behandling. Man fandt efter den Erfaring, der var indvundet ved de tidligere Behandlinger af Sagen, at det vilde være rettest at forsøge en stykkevis Løsning af dette store Spørgsmaal. Sagen var Genstand for en udførlig Behandling i Udvalg i to Samlinger, men det Forslag, som var indbragt fra Venstres Side, og som det lykkedes at faa gennemført — altsaa Loven af 7. Januar 1898 — var kun en enkelt Side af Ulykkesforsikringspørgsmaalet, nemlig en Forsikring for Arbejdere i de farlige Erhverv. Denne Løsning af Ulykkesforsikringspørgsmaalet førte som bekendt med sig, at vi 2 Aar efter fik en Ulykkesforsikringslov for Fiskere, men dermed er Ulykkesforsikringspørgsmaalet ikke endelig løst. Der staar endnu tilbage en hel Del Arbejdere, som ikke falde ind under Ulykkesforsikringen. Jeg skal saaledes nævne den egentlige Sømandsstand samt Landbrugs- og Skovarbejdere. Jeg tror ikke, der er nogen i denne Sal, der ikke nærer den Opfattelse, at vi have en uafviselig Pligt til ogsaa over for disse Arbejdere at faa Ulykkesforsikringspørgsmaalet ordnet. Der har her i Folketinget været rørt ved Sagen, lige siden vi fik de to nævnte Ulykkesforsikringslove. Saaledes har det ærede Medlem for Hjørring Amts 4de Valgkreds (Th. Larsen) gjort sig til Talsmand for en almindelig Folkeforsikring, hvilken Sag vi ogsaa have haft Lejlighed til at drøfte i Udvalg. Udvalgets Betænkning kom dog paa Grund af Rigsdagens Slutning ikke til Behandling her i Tinget. Jeg vil derfor ved denne Lejlighed have Lov til at rette den Henstilling til den højtærede Indenrigsminister, at han vil bidrage sit til, at vi paa ny kunne komme i Gang med Ulykkesforsikringspørgsmaalet, hvad enten det nu maatte ske paa den Maade, som det ærede Medlem for Hjørring Amts 4de Valgkreds har tænkt sig, eller man fortsætter i Overensstemmelse med de to Love, der alt ere vedtagne. Jeg tror, at en Løsning af Ulykkesforsikringspørgsmaalet